

ва на изопачени мисли и отрицателни чувства. Невъзможно е човѣкъ въ единъ животъ да постигне всичко. Желанията на човѣка се постигатъ постепенно. Може ли човѣкъ да се отвори изведнѣжъ, да даде ходъ на всичко, което е вложено въ него? Може ли шишето въ единъ моментъ да се разтвори и да раздаде всичко, което е сипано въ него? Ако това е възможно, човѣкъ ще се намѣри предъ празното шише. Нѣкои възразяватъ на това и питатъ: Не трѣбва ли да работимъ, да се учимъ? — Трѣбва и да се учите, и да работите, и да се трудите, но така, че да не обезсмисляте нѣщата. Ако работата се обезсмили, вие ще започнете да се трудите. Ако и мъчението се обезсмили, влизате вече въ областъта на смъртъта. Но и смъртъта не е най-страшна. Има по-страшни работи и отъ смъртъта, и отъ небитието, които вие не можете да разберете.

Въпрѣки всички теории и проповѣди, хората пакъ се придържатъ въ старото. Ще чуете да казватъ: Трѣбва да се осигуримъ! Деца имаме, жена имаме, трѣбва да ги хранимъ, да ги обличаме. — Кой облича малкиятъ пиленца? Майката само ги мъти, и тѣ се излюпватъ облѣчени, покрити съ перушинка. Другъ има грижа за тия пиленца. Като не спиратъ вниманието си върху този законъ, хората мислятъ, че тѣ сж главниятъ факторъ въ живота. Затова, именно, нѣкой казва: Ще накарамъ този човѣкъ да разбере, въ какво се състои работата. — Нѣма защо да го карашъ, да разбере тази